

smlouvy ze dne 1. října 1922, dle něhož Božena S-ová není oprávněna bez svolení komanditisty Oty W-a zrušiti prokuru udělenou mimo jiné také Kamilu S-ovi, dále ustanovením čl. V. a X. smlouvy, jimiž se Božena S-ová zavázala, že ve vnitřním poměru nebude společnost na venek zastupovati a prokuristy v jich právech, smlouvou vytčených rušiti neb obmezovati. Leč přes to rejstříkový soud právem vyhověl návrhu stěžovatelky na výmaz prokury Kamila S-a z důvodu jejího odvolání ji jako komplementářkou. Dle zápisu v obchodním rejstříku jest Božena S-ová oprávněna ku znamenání a zastupování firmy jako komplementářka (čl. 153 a 158 obch. zák.). Po rozumu čl. 118 obch. zák. jest zrušení prokury oproti třetím osobám — a o to tu jde — účinným, stalo-li se společníkem oprávněným k zastupování společnosti, jímž v tomto případě jest komplementářka Božena S-ová. Z tohoto kategorického ustanovení zákona ve spojení s čl. 54 obch. zák. dle něhož jest prokura kdykoliv odvolatelná, a s čl. 45 obch. zák., jenž nařizuje, aby zrušení prokury bylo ohlášeno do obchodního rejstříku, a konečně z úvahy, že zřízení prokury jest věcí důvěry, plyne zřejmě, že st-ka v poměru k třetím osobám jest oprávněna i přes ustanovení smlouvy prokuru Kamila S-a odvolati, a povolil proto rejstříkový soud právem navržený zápis zrušení této prokury.

Čís. 4456.

Při žádosti za prodloužení lhůty §u 9 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák., jest použití předpisů civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 965/24.)

V upravovacím řízení dle zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák. žádala knihovní účastnice za opětné prodloužení lhůty k podání žaloby. Soud prvního stupně opětné prodloužení lhůty povolil, rekursní soud zamítl návrh na prodloužení, neshledav proň podstatných důvodů. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu s poukazem, by o návrhu na opětné prodloužení lhůty šetřil předpisů §u 128 c. ř. s. znovu rozhodl.

Důvody:

Zákon ze dne 25. července 1871 čís. 96 ř. zák. neobsahuje ustanovení, podle kterých zákonných předpisů o žádostech za prodloužení lhůty §u 9 tohoto zákona má býti rozhodováno. Sluší proto ve smyslu §u 7 obč. zák. při řešení této otázky přihlídnouti k předpisům 43 kn. zák., který ustanovuje, že o žádostech za prodloužení lhůty k podání žaloby na spravení záznamu rozhodovati jest dle předpisů soudního řádu. V důsledcích toho přicházejí při rozhodování o žádosti Antonie B-ové za opětné prodloužení lhůty ku podání žaloby ohledně služebností jí tvrzené v úvahu předpisy §u 128 c. ř. s. Poněvadž pak dle ustanovení §u 128 odstavec třetí c. ř. s. před povolením opětovného prodloužení lhůty, o které zde skutečně jde, odpůrci navrhovatelky, když návrh od obou stran souhlasně podán nebyl, slyšení býti musí a soud

prvé stolice nedbaje tohoto zákonného předpisu o návrhu stěžovatelky bez slyšení odpůrce rozhodl, jeví se usnesení soudu první stolice, jakož i napadené usnesení soudu rekursního, které tohoto nedostatku neodstranilo, nýbrž bez ohledu na něj rozhodnutí ve věci samé obsahuje, protizákonným a bylo je proto k dovolací stížnosti Antonie B-ové na neprodloužení lhůty k podání žaloby zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4457.

Pokud není dotčena předpisem Šu 67, odstavec první, ex. ř., platí i v exekučním řízení zásada Šu 524, odstavec druhý, c. ř. s., jmenovitě i jeho poslední věta, nepřipouštějící samostatného opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 977/24.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž byl v exekučním řízení přiznán dovolací stížnosti odkladný účinek, vznesen byl rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Proti usnesení, jímž bylo podle Šu 524 odstavec druhý c. ř. s. k návrhu nařízeno, že rekurs má odkladací účinek, není podle poslední věty tohoto místa zákona samostatného opravného prostředku. Je arci pravda, že otázka vykonatelnosti soudních usnesení je v exekučním řádu upravena odchylně od Šu 524 c. ř. s. a, pokud tomu tak jest, jest vzhledem k ustanovení Šu 78 ex. ř. na soudu, aby se řídil dotýcnými předpisy exekučního řádu, zejména předpisy Šu 67 tohoto zákona, podle nichž až do podání rekursu pokud se týče uplynutí lhůty rekursní podobně, jako v nesporném řízení (§ 12 odstavec první čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.), je zastavení výkonu usnesení věci volného soudního uvážení (§ 67 odstavec první ex. ř.), a podaný rekurs zastavuje výkon napadeného usnesení jen v případech v zákoně zvláště uvedených (§ 67 odstavec druhý ex. ř.). Ale jinak platí podle Šu 78 ex. ř. také pro usnesení vydaná v exekučním řízení ustanovení Šu 524 c. ř. s., najmě tedy i v tomto případě, kde rekurs byl podán, avšak podle zákona výkon usnesení nezastavuje, neboť případ ten není exekučním řádem zvlášť upraven ani v prvním ani v druhém odstavci Šu 67 ex. ř. Ustanovení Šu 42 čís. 7 a 8 ex. ř. nepřicházejí v úvahu, jelikož nejde o rekurs proti usnesení exekuci povolujícímu, ani o stížnost na postup při exekučním výkonu. Pokud však § 524 odstavec druhý c. ř. s. platí pro exekuční řízení, platí i jeho poslední věta, podle níž, jak shora uvedeno, samostatný opravný prostředek je vyloučen.

Čís. 4458.

Soud, vydávaje rozsudek pro zmeškání, není oprávněn prováděti důkaz spisem o jiné rozepři, jímž byl sice nabídnut důkaz, jenž však ne-